

ДАРКО БУРМУЦИЈА

НОЋ

ТАМНИХ МАНИРА

ПРОМЕТЕЈ

Отиснућу реку од себе
Прстима,
По којима муве играју
Свој плес против кише.

Молим, за поглед у сан
Из пробушеног
Кланца сенки...
Хоћу зарђале путање
У твом ходу звезда
Да осветлим тишином.

Мој смех је видик
Што додир не познаје,
Оплођена земља у вапају
За кишом.
Тишина.

Плешите своју игру
Досадна јутра,
Моја лупа сања капи.
Играјте, бедни ниподаштаваоци
Кише,
Бубне опне неће вам
Издржати мир.

Дарко Бурмуџија

Ниси хтела да видиш свој страх,
док сам те љубио на киши
заклоњену топлим дахом
мириса у ноћи.
Бљесак у пролазу
оцртао је бледи лик
питања о Сократу
или је то био одговор,
далеко од истине
у сенци живота.
Какав би требао да буде,
почетак надања
у страху,
са бескрајним илузијама нестајања?
Омаловажавао сам веру,
трагајући за богом,
а нашао сам светицу
неостварену у идеалима.
И ко је кривац?
Ти која градиш истину
у грађевини будућности
или ја, узалудни сањар речи.
Како тешка може бити ноћ,
Тешка под кишом
са укусом вина.
Тад` сам требао отићи,
под заклетвом
неодговоран бити.

Не.
На киши,
по обрисима уличне лампе,
остао сам довољно да будем давеж,
Пљујући на романтике
На песнике
На свет говнара.
И какву улогу ти глумиш,
Са размаженим дериштем
у мојим мислима,
мојим раскрвављеним костима,
по барама, по кишама.
Прљави занос сећања
дрхти у телу
као живот од вечности,
од земље титана,
где је битка била процват савршенства.
Зашто се повлачиш у тишину
блаженства,
да ли због мене
или ти страх није достојан противник?

Дарко Бурмуџија

Жена ме гледа,
У руци јој голуб
Звер са зубима
Ноћи...
У очи равно!
Тишину је гутала гласом
Кроз прсте
Што мој гркљан траже,
Натопљен крвљу
Од беса црвене ноћи
Моје очи вади
Речима,
На силу би да љуби
У ноћи,
Са јатом голубова,
У тами,
Без огњишта,
Иза олука
Зарђалих потопом од киша,
У тами,
Земља,
Живот у честицама светлости
Бескрајан ток
Твоје присутности,
Звери са зубима

Што врат мој тражи,
Кида, жедна крви
Увређена
Прождире речима...
Такав, поглед жене
У очи равно
Подносим,
У једном даху.

Дарко Бурмуџија

Ноћ тамних манира
Прислонила је усне
На немир мојих снова.
Хтела би дан
Који нестаје
Хтела би додир
Изгубљен осмехом невиности
Под туђом руком страсти.
Вечерас је то жеља
Скривена од погледа
Која тешко налази речи.
Дан пролази
Под будним оком стварности
Заобилажен од снова
У животу међу странцима,
Гаси се мирис ветра
У његовим венама...

Мучно је сањати
Крв идеалиста
Који падоше за слободу.

Дарко Бурмуџија

Ноћ тамних манира
Долази испуњена димом,
Богиња,
Пред чије ноге
Бескрај
Оставља стомак
Искривљен.
Долази кроз маглу
Црвених облака
У маниру тамном,
У хладном стиску
Мојре
Влажних груди,
Над отворена уста
Ноћи.
Грација,
Луђакиња,
Господарица,
Зауздава виртуелно тражене
Стварности.
Урушава бит срама
У ноћи тамних манира.
Остаје, пространство
Бол,
Мастурбација.
Пространство
Мржње, љубави, лудила.

Дарко Бурмуџија

Ноћ тамних манира
Гушена ветром
На странпутици универзума,
Улази у моје мисли.
У масакр ума.
Ноћ без светла
Претвара ме
У пуковника.
У победника
Међу мртвим облицима живота,
Милионима палих.
Ноћ тамних манира
Део кошмара,
Претворена у свет другачији
На пепелу изумрлих ћелија.
Бесмртна, рањива, људска
Ноћ, створених,
На смрти
Истина.

Дарко Бурмуџија

Земљи сам допусти кишу
Једним плесом екстазе
Зато што сам хтео
Влагу у кости да увучем.

Земља у буђењу
Мирис мокре одеће
Мирис влаге
Као кад се у кости увуче

Пријатељство
Из уздаха
Од мокре земље
Жена
Као кад се у кости увуче

Дарко Бурмуција

Трава расте у
Времену.
Семе
Почетка,
Лист
Довршености.

Где је ту метафизика

У глави пуној
Сенки,
Са појмом света
Изнад брзине
Варничења,
Осветљене стране
Космоса.

Будућност листа
Прошлост семена
Ја у времену траве
Прекорачујем димензије
Математичких графикона.
У времену
Певам.

Дарко Бурмуџија

Постиђен, ударам плаву крв
У грозници, што јутром
Исмева ноћ.
Чуо се крик птице.
Збуњени јатаци звери
Прелазе на страну ветра.

Ја, уздигнут твојом висином
Покушавам глас угурати
Првом слепцу.
Знам да свако,
Значи једноставно нико.
Да видим ко хоће?

Човека терам да гради.
Ако то буде храм,
Губим прошлост.
Вучем сваку креатуру
Мојих процепа да пева.
И ко хоће?

Кости што нагризају
Тело
Чују да песник плаче.
Пала је гњила јабука.
У боји лице ти је сакривено.
Устани са својим ребрима
Речи су давно проговорене.

Дарко Бурмуџија

Светлост
Поломљен одсјај осмеха
У праскозорје

Обавеза
Вуче се мирис живота
Над градом од струје

Погледи
Затварају тајну простора
Недовршеним видокругом

Покрети,
Покрети ка циљу остају
Само да незаборавимо сврху

Дарко Бурмуџија

Будан у вечери
Над земљом од града,
Делиће стакла гутам...
Добро вече
Машино секса
Купана у властитој цигерици.
Како жену да јебем?
У индустрији
Трујем властити живот,
Без маске,
Без жене,
У индустрији,
Прогањају ме за кршење
Равноправности полова,
Мојим мислима,
Без жене,
Без секса,
Без погледа
На свој понос,
Разбијен,
У парчиће судбинске прашине
Која ме гуши,
Трује,
Без маске,
Без жене,
Испред монитора,

У песку живом
Из кога само главе вире,
Муче жене,
Убијају себе.

Први узрок је у прашини,
У зрнцима,
Каквим јесмо
Пред екранима секса,
На великим рекламама
Са „метафизичким” питањима,
„Шта најбоље уклања флеке?”

Дарко Бурмуџија

Не умеју аплаудирати

Новим сатима, украдене од снова
Боје
Маскиране у дан.

Јутра знају бити бучна.

Понекад, утроба утрне,
У године,
Изрежиране слике
Разума.

Понедељак,
Спренљена сцена
Обасјана покиданим сивилом
Кроз пластику спуштених ролетни.

Пролазе јутра, бука
Пролази век у зујању звона.

Кроз стакла
Светлост крвавог стомака
Мирише на човека
На дарове за преплашене...

Цео живот је бучан
Разапет за грех других.

Дарко Бурмуџија

На један шапат,
Усна је зубима
Крв дала.
На милиметар
Даха,
Вечност је смислила
Замку
Да те узимама као
Стварну.

Седим,
Гутам кондезовану воду клима уређаја,
Седим,
Урушен прошлошћу друге.

Хоћу дах милиметра,
Бескрајну изјаву ума
Коју говорим дуго
Пред тобом.

Време ме мрзи.
Ти не гледаш човека,
Не гледаш у моје очи,
Дао сам их теби,
Руке...

Постајем љубав,

На милиметар од
Тебе,
У твом уздисају.
Како ме мрзи мој
Порив,
Мој надобудни
Искон,
Моја прошлост.

Спаси ме слана водо
Друге,
Стварне,
Ја сад волим.

Враћам се додиру
Топлоте,
Уснама, размакнутим да
Чују,
Прстима препуштеним
Себи.
Колико ваздуха стеже наша
Тела.

Жудим за временом,
А терам од себе
Пролазност,

Твој милиметатски
Дах...
Ја сад волим.

Дарко Бурмуџија

ГРАД СА ПАРКОМ ВЕЛИЧИНЕ Л

Зелени асфалт,
Мирис
Дивљих шума
Сместио те у оквир
Приучених програмера,
У тродимензионалне колоније.

Дозволи мржњи
Слику,
Ван округле поставке,
Ван заслепљених величина.
Уљаном четкицом
Пробуши властити
Мозак.
Досада је неделотворна.

Види,
Како пљујем дуго,
Пред искривљеним
Космосом.
Језик ми је од воде.
Пљуваћу пред четвртим, петим
Светом.
Ствар принципа
И аксиома.

Дарко Бурмуција

Дубоко падам,
У тмурни поглед
Љубави,
Уснулу међу ногама,
Са ожиљком на телу
Идеализованих емоција.

Јутро, гажено маглом,
Мешало је влажне чаршаве
Својом стварношћу
Пробуђене зоре.

У гомили, љубав,
Јури за месом,
Несуђених биљоједа,
Ојелих препона.
У првом, јавном
Тоалету
Свој лик пун алкохола,
Просипам водом,
Која односи последње
Брабоњке појма.

Дарко Бурмуција

ПОГРЕШНА УСАМЉЕНОСТ

Не уме да пева
Тај отпадник од себе
Што песме у крв потапа.
Од особа погрешних
Моли за мир,
Глуви му уши затварају.

У углу,
Загледан у своје кости
На трен, осети
Сличност...
Љубав му је дала
Самоћу,
Нејасну
У терету генерације,
Тумарању кроз разговоре
Унижених,
Блажених.

Сакривајте страх
Јахачи судбине
Хоризонте
Пред своја чула ставите
И онда, устаће полумртви
Сликари
Да цепају властита платна.

Дарко Бурмуџија

Међу бродовима
Што пркос валова
Нису подносили,
Мајчинство ти је заробило сузе
Пред мојим егом просуте.
Разуми труд
Живота,
Када пустиш кораке
Потомству
У савршенство,
У неспремни дух
Вечних надања.
Незахвални утисци
Отимања,
За места у партеру
Пред ногама јахача,
Неће схватити
Смрт,
Измишљење сате...

Питање насликај себи.

Волео бих валове
Видети,
У музици,
Међу бродовима,
Волим их у твојим додирима.

Дарко Бурмуџија

Бедници, лако нестају.
Изгубљени у конекцијама
Бајатог секса,
Заборављају
Лоше подешене иквилајзере.
Урушени у своје
Фетише
Без прорачунатог спокоја
Можданих ћелија,
Славе покрет.

Бедници, лако нестају.
А шта је са дупетима
У која се увлачиш.

Дарко Бурмуџија

Подижем баре,
Изумрле ћелије ума.
Утеху нисам сањао
У метафизичкој реци.
Муве се смеју
Хектолитрима
Муља,
На мојим подбулим
Ногама.
Нема, реке без муља
Без устајалог задаха
Кавеза
Искуствених димензија.

Дарко Бурмуџија

Крила у перспективи птице
Над земљом гвоздених зглобова
Замрзила су слике.
Реч недоспева на усне.
Дан може да нестане
Са захвалношћу гомиле
На прашњавим падинама,
Видим друге
Да вређају...

Хоћеш ли бити у песмама?
Добићеш гомилу,
Прљаве улице,
Авионе,
Судије,
Повезаћу те на интернет
И исто ће се десити.

Дарко Бурмуџија

Хоћу да те видим,
Незаинтересовану,
Кад долазиш, кад престаје
Залутала ноћ,
Померана места мојих мисли.

Казиваћу свој стих
Набујалим рекама,
Бујици повученог
Канапа.

Гледај, грозницу
На уснама.
Не знам ко ће више
Време заволети.

Исти је круг траве
На твој узглављу
Блато остављао.
Говорим о прошлости.
Изволи, бирај
Место у мојим мислима.

Дарко Бурмуџија

Папири ноћ варају,
Као кашаљ од дима
Уснулу бол.
Дајте ми још мало патетике.

Покрену ме ветар
Панике
У заглушујући прасак
Нових карикатура.
Поклонићу овај сат
Разбацаним рукама по столу,
Мирису чајева,
Премијери нижеразредних путника
У граду са нејасним истинама.

Тражим, делиће топлоте
У бескрају хладном.

Нема, тако велике залихе
Чистоће.
Микроскопи откривају
Моје прљаве мисли,
О туђим сновима.
У овој гомили недокучивости
Ти, свој стих
У моју
Песму стави.

Дарко Бурмуџија

Твоје тело препуштено себи,

Отворило је границе безбрижности,
Своје бедеме младости.
Пријатељи,
Што су властите жеље потискивали
У друштву глупих рецитала,
Бацају копља узалудности
Пред ноге погрбљених надничара.

У изнајмљеној соби
Није остало ништа, вредно пажње
Нових станара.
Ти који не знаш за мир,
Није ни чудо да незаборављаш
Ситнице из неког места на мору.
Само године остављају траг
На рукама,
На жени, што није чула
Вести о изгубљеном љубимцу,
Невешто поклоњеном
Минутама невидљивог постојања,
Човека, олако спремног на своју глупост.

Колико времена је довољно
За мир тешко стечен
На властитој грбачи?
Са будним оком, дедовине
Упереним на периферију закупа,
Неверујеш оцу на реч дату,
Јер знаш, да ни сам
На делу ниси истину срео.

Говорили су ти о нади

Сада, кад сам истрајаваш
У својој причи,
Мукотрпно бранећи част баљезгарије,
Нада изгледа смешно,
Као твој говор пред зидом,
Бледим лицем
Остављеним у једној мрачној соби,
У којој опет ништа није заборављено.

Постао си одан нечем већем,
Више ниси битан,
Нема те на списку уважених.
Претворио си очи у вребање
Прилика, увек неухватљивим,
И кад ти образ није нападнут
Сваку увреду лично примаш.

Где је почео тај тупи осмех?
Где је креатура видљива за све,
Осмех отимања
Што више никог не оставља
Равнодушним.

Дарко Бурмуџија

Покидај маску опроста
Са лица,

Верниче.
Издаје те зној,
Дан када си просјачио
Машту,
Уморним звуком груди.
Јутрима,
Погрешно остављаш
Прљаву сенку
Буђења,
Мучете демони,
Пред вратима лешинара.
Тешко ће дани
Понављати свој мир,
Своја сунца.
У трњу напуштене
Голготе,
У мукама,
Лагано
Маска,
На асфалту
Исповраћане жучи,
Крије,
Тешку болест
Крв на земљи,
На чавлима,
Поломљеним костима.

Звер што прождире

Цигерицу
Под срушеним зидовима залуђености.
Мржњу камења,
Из руку
Невештих занатлија,
Ума.
Крије,
Твоју страст,
Твој дах,
Патњу,
Твоју жудњу.
Покидај маску очева,
Стараца,
Мантија,
Сатри богохуљење
Прекасно крштених
Вандала живота.

Дарко Бурмуџија

На руке спусти
Мисао свог тела,
Уздрмане идеје земље.

Какве очи видиш?

Гледају равно
У зид хвалоспева,
Што светлост не ломи,
У сенке пећинских људи.

Какве су сада те очи?

Сирови дах страха,
Омамио је твоје удове
Грејући кости понуђене стварности.
Једном си сишао
На превару других.
Где ћеш сада?
Какве ћеш очи гледати?

Дарко Бурмуџија

Где сте залутали,
Жељан сам да кажем
О једној бескрајној нади,
Сновима,
У којима дозивам кишу
А она пада,
Само једну реч.

Дарко Бурмуџија

Свет што трагове скрива
Бојажљиво хватајући корен
Истине
Сада тупо гледа зору
Ноћ је тако стварна била.

Дарко Бурмуџија

Камену сваком,

Од пепела дивљих предака,
Име бих дао.
Једноставно, убедљиво
Име,
Да протресе земљу
Својих очева
Сакривену у димензијама
Без језика.

Дарко Бурмуџија

У облику лица
Последње вашарске
Будале,
У отровним гутљајима
Траг оловке дајем жени.
Откинути део мозга
Дао бедном папиру
Да труне.

Дарко Бурмуџија

Подижем баре,
Изумрле ћелије ума.
Утеху нисам сањао
У метафизичкој реци.
Муве се смеју
Хектолитрима
Муља,
На мојим подбулим
Ногама.
Нема, реке без муља
Без устајалог задаха
Кавеза
Искусвених димензија.

Дарко Бурмуџија

Процесна машина је уградила
Чип у моју главу,
Да зору преспавам
У хоризонту без додира,
Хлад, својих окова
Да љубим.

Израчунаћу математичку
Формулу
Небулозних идеја,
Ваздух од земље
Остаће
Тродимензијалној напасти,
Овој чињеничкој
Окрутности
Да пада кад неће.

Први чин траје,
Јесте
Тамни манир моје сујете,
Дедетерминираног монструма.

Дарко Бурмуџија

Мислим на једну кап росе.

Ко да је чува,
Ванвременски вакум утопија
Заштићену од сунца
На сувом и хладном месту,
Док ти секунде претвараш у низ.

Погрешно седиш сам
На њеним влажним грудима.
Зној се цедио
На дланове,
У шаблонској поставци.

Не види нико,
Сем надмених глупача
Што јутром чезну
За љубављу.

Човек је ту да гледа,
Да провоцира веру,
Оне што жеље изговарају...
Росу,
Вечни ток трајања,
Заборавља
На неком узглављу
Великог песника.

Дарко Бурмуџија

Нема у теби поштовања

Када жени кажеш хвала,
На ходнику,
У ходу грације.
А сада ... није толико битно
Да ли јесте
Док одлази низ промају,
У јутарње сате
Недеље.

Дарко Бурмуција

Смешан сам,
Са чудном светлошћу
Веру, остављам теби
Да у боје гледаш
Нове, да их ствараш
У мистици
Покрета,
Да о њима мислим,
Мада већ дуго
Не враћаш се улицом
Твојим ехом испуњеном

Дарко Бурмуџија

Човек зелених панталона,

Кишобраном у руци,
Пркосио је сунчаном дану.
По природи хладан
Остао сам нем посматрач,
Са прстима изломљеним до боли.
Сликар је требао имати
Зелене панталоне
Четкицу и платно.
Бунио ме кишобран,
Неман Пекићевог романа.
Није битно,
Ја чекам у ходнику хладном
Да се врати без главе или кишобрана.

Дарко Бурмуџија

Бљесак
Кроз мрак жудња
Очекује смирај...
Бљесак
Светла
Зауставља у месту
Невиност, лепоту
Са изгледом збуњености
У изненадној моћи тренутка.

Дарко Бурмуција

Траг светлости у немим бојама
Бди
Дан нестаје
Пред човековим ехом
Високо на небу
Изгубљен у даљини
Осврнуо се за испруженом руком
У загрљају заборава.

Дарко Бурмуџија

Дигнута из црнице
У блату оставља део себе
Трава
У хладној води, данима
Крај реке
На ади
У густишу међу трњем
Трава
Бели осмех ведре ноћи
Цвет један положи у њу.

Дарко Бурмуџија

МОЈРЕ

Крик бескраја
Рођењем утехе разапетог света
Утихну.
Не вреди.
Ентер није притиснут са вољом
Дисконектовање није успело
(Покушај поново).

Дарко Бурмуција

Глуви спавају.
Уснули градови нестају.
Само таштина
На улици,
Разметљиво свој пир
Живи,
У ништаријама.

Дарко Бурмуџија

Песма је овде,
На рукама светлости,
На очима јутра.
Повез у блату
Није стање свести
Измишљених умова.
Слушај језик,
Чист,
Све је стварно.

Дарко Бурмуџија

Визионари збуњени
Страст кроз уши
Увлаче.

Немили сусрети
Сурово се осмехују
Граници објективних фигура,
Непознатој
У поривима последњег реда.

Дарко Бурмуџија

Призвук времена
Немани од крпа,
Сањају у мени
Стидљиво,
Твој први поглед
Што свет сажима
У свилу, театралним покретима
Суза од леда.
Можда младост није пуштала
Моје жеље
Да се удворавају
По улицама сусрета,
Без обзира на моје стрпљење
У плаветнило бескраја.
Преварени мирис у тами
Не трпи наздрављања
У твоје име,
Све мање присутно
У машти.
У разговорима.
У лепоти.
У сну.
Мисли жене са тешким капутом
Од кише,

На јутарњем сунцу,
Пробудише ме
Да чекам поруку,
Писану
Да бих пронашао љубав
Недостижну
У смрти слова,
На путевима месечара.

Дарко Бурмуџија

Идеја јесте у теби,
У жени,
Масне косе.
Молим ти се без вере
За Добро,
Само главом,
Много пута удараном.
Нисам луд, кад се узме,
Јако,
Него, толико да будем човек
Радник,
Да правим хлеб
За причест,
Да возим цистерну
Са светом водицом
Кроз пешачку зону,
На ноге пастиру,
Да дувам у празно
Са женом масне косе,
За Добро,
Како најбоље јесте
У светлости
Боја,
Не луд, јако
Христа ћу претворити у бесконачну
Једнацбу
Без пекара,
Без цистерне,
Без наплате за саобраћајну казну.

Дарко Бурмуција

НОВА ГОДИНА

Снег у очима мојим
Мисао извештачених дела
Између бескраја илузија
Жуди за узбуђењем
У поноћ исцрпљене ноћи.
Усхићење у тренутку руши очекивање
Где тајне остају што јесу
А неодређеност свакодневнице
Наставља ход своје истрајности.

Дарко Бурмуџија

Гласом хтедох зауставити олују,
Што кроз крвава ребра
Снажно продире у душу.
Бес пресече жицу
Бес немоћи утихну.
У грудима оста трулеж,
Раскомадана реч сукрвицом помешана,
Међу шупљинама смрти.
Кркља
У отвореним вратима немира
Грца
У атомском заборау непрегледности.

Дарко Бурмуџија

Рођена кроз реч
Исквареност
Ненавикнута да говори
Увукла се у прах земаљски
Између редова празнине.
У лепоту,
У боју,
У осмех,
Чист, од сунца,
Увукла се
Кроз тишину камена
У чврстину тајни векова,
У безазлени мир
У своју непричљивост
У бескрајни круг
Славе
Успеха
Богатства
Беде осећања сенки.

Дарко Бурмуџија

Кад реч створи
Свет у савршеној идеји
Безличан
У клици да се искаже
Снагом еха
Ко те спречи у истини
Осећања грешног пада
Да из себе створиш
Оно што јесте.
Природа није зла
Наша свест се каткад
Тешко са њом носи.

Дарко Бурмуџија

Хиљадама година да могу,
Оставио бих у себи осмех
Да ме сећа на илузије.
Хиљаду година чувам,
Тајну бекства
Са сувише речи,
Сам, безличан, хиљаду година стар
Младост ме уништава
Нежељеним искуством трајања.
Где да кажем да постојиш?
У машти?
Не... у хаосу градим ред
И вероватно остављена јеси
На подијуму за плес очаја,
Где је игра почела,
Пред љуљашком мог детинства
Истином плача
Истином хиљаду година старом.

Дарко Бурмуџија

Страва мисли

Ван граница разума,
Облацима је угасила жељу
Ради воље господара.
Планине су се спустиле
Вечном снегу,
Своју утеху траже...
У светлости белина бескрај пружа.
Зашто ноћ стрепњу задржава у теби?
У парку,
На каменој клупи
Ваздух те оставља без речи.
Без живота.
Без смрти.
Данас нестаје последњи напор
У великом имену,
Да се буде земљом слободан.
Данас глупост слави
Тихо гашење некад велике буре,
Немирне шуме Сијера Маестре.
Уклеши у моје груди
Време
Кад сам био човек,
Који ти је замутио поглед
На кратко,
Кроз мир,
Што уметност ти даје,
И даље сам сенка
Без срама да будем свако.
Не може ми нико
Заклонити моје небо
Моју веру, да те љубим
Моју машту, да те сањам.

Дарко Бурмуџија

Вече је.
Дубоко у мени проговара глас,
Као реч размењена
За друге остављена
Узалудно је бачена.
Можда одговор нико не жели знати?
Смејем се.
Тетурам.
Разбијено стакло у даљини,
Украшено бојом крви
Руга се руци што га баци,
Ударцу што га слабо одбаци.
Тишина.
Јецај.
Плач.

Дарко Бурмуџија

Дах кроз росу,
Устукнуће пред јутром
Без гласа о сну.
Да мислим, не вреди
Боје се преливају у светлости
Омаловажавајући архитекту и сликара.
Мене, што гледам
А не могу да схватим,
Зашто стид губи нити
За прозу Хесеових књига,
Зашто незадрживу бујицу покрета
Моја машта нествара
Зашто оживљавам лик у камену
Исклесан вековима труда
У којима свој тренутак градиш
Зашто презирем
Светски храм савршенства
Причу о Ле Корбизјеу
Један ходник пун топлине
Зашто
Кад бих тако болесно
Могао да волим.

Дарко Бурмуџија

У покрету ока треба
Бесмртност бића тражити
У пламену
У оштрици леда
У дубини
Инстинктивног додира.
Природа снагу има
Јединства живота, трајања
Неосвешћеног нестајања
Али... једним трептајем духа
Човек у смрти
Свесно коначност добија.

Дарко Бурмуџија

Трновита страст
Поквареног зуба,
Уздише
Немоћ,
Потписа за животом.
Молитве,
Електронском поштом
Отварају
Хоризонте опроста,
Сенке
Услишене таме.

Зуб,
Страсти
У крви ће
Гутати,
Своје корене
И потомке,
Грижен,
У властитој
Пљувачци,
Шупаљ,
Без идеје
Порцелан ће
Даривати боговима.

Нико дах
Неће отимати.
Без живота
Не треба губити време
За ваздухом.

Дарко Бурмуција

Обмотајте свет

Са мало нити,
Сребреним металом.
Под земљом копајте
У нивое,
Главу је лако напунити
Антенским каблом.
Уперите очи
У небо,
Неко вас гледа!
Доста је било шума
Мрзе вас,
Као болест
Подмуклу,
Сеците све.
Друштво рашчеречено
Разјареним зверима,
У чопору,
Избезумљено урлају.
Певају само уснули
Над вештачком травом,
Све остало се плаћа.

Дарко Бурмуџија

Не зови ме међу људе

У те гласне, бучне, сањиве речи
У сакривену тишину беса
Прстију од крви.
Нисам слободу подносио
На ожиљцима сунца,
Својим тешким надањима,
А опет, срамота је показати зној
У дому предака.
Како да волиш, усамљено лице
Кад нема одећу за поноћни бал,
Кад снажном жељом
Остаје пред зидом плача,
Недостижним за његове мане,
А децу уче да одмеравају
Уче их њиховога бога,
Мада, стари мученик
Већ одавно глупости прича,
Пијан,
Не зна шта да мисли
У ронилачком оделу протеста.
Само гледај,
Плач у два града
Што их вековима убијају,
Поплавама,
Као пацове даве.
И где је тај људски ум,
Нек` сагори пред вештачким сјајем
Памети,
Бића без тајне говора,
Које децу учи да неверују у бајке.

Дарко Бурмуџија

Губиш сан
Што је жуч оставио,

На прашини,
На баченом камену
Што трагове крви,
На себи носи.
Глупи само умеју вређати
Кад неко има нешто рећи.

Дарко Бурмуџија

Види. Руке у очају,
Из чељусту акварела, склањају свој траг.

Игра је човеку довољна,
Само плес ка хировима
Плаховитог неба.

Слутим,
Моћ глупости,
Машинерију сплетки,
Будућност познату.

Са чопором дивљих звери,
Заборављени таоци властите похоте,
Име песнику бришу,
Не у заборав
У истрајност.

Школе престају живети сврху.
На часовима ликовне културе
Сликаћемо све свете,
По зидовима.
Кубизам,
На јеретичко сметлиште
Што пре бацити.

Опростиће глуви,
Кад жиранти мантије постанемо,
Окречимо јабуке,
На таблу име поставимо
Велике установе инквизиције у свету.

Дарко Бурмуција

Мрзим, кад померају мрак

Да исти остану једнаки
У стихији уздржаности.

Идеја саму себе ствара
Само жељу,
Неку посебну, мало болесну
Осмех ти нуди.
Док екстремисти урличу
Гутају прашину камења,
Ми откопавамо сенке
У име заштите споменика,
Тражимо сузе,
Милостињу,
Наредна надметања
У офуцаним ђоновима.

Много болесника,
Много вике, са обе стране,
А сунце,
Сунце траје још коју милијарду година

Дарко Бурмуџија

ПОЛУПАНИ ГРАД

У разбијеним улицама,
Ноћ је састављала
Своје дојке,
У екстази
Незрелих оргазама.

Дарко Бурмуџија

У предсобљу је оставио
Своје трице,
Извештачене манире.
Она је плакала
У дну собе
Са рукама на заборављеном капуту,
Није се померала.
Врата су била отворена.
И за њу.
И за њега.
Врата.
Увек врата,
Увек одлуке.
Како бедно шкрипе,
На промаји,
На тишини
Разбијеној кључевима
Из поцепане поставе.
Неће се вратити.
Још дуго, кључеви ће стајати
Пред ногама
Пред новим нејасним животом.

Дарко Бурмуџија

Мноштво истих
Хтело би да види
У пролазу.
Сви гледају.
„Једнаки смо” – рече неко у пролазу.
Једнаки, али нешто смета.
Зар ти ниси видео
Руку у цепоу,
У пролазу.
Не, тамо јој није место
Нити је видим
Нити је била
Па...туђи...цеп
Ал’ важно је да смо исти
Срећни и чини ми се...
Помало шупљи.

Дарко Бурмуџија

Три девојке седе, причају
Три девојке су у соби,
Не иду у град.
Данас је недеља.
Оне воле да причају.
Да ли ће пити нешто?
Кафу
Можда сок
Оне су ту да причају
Понекад се смеју
Некад нагло заћуте
Прстом померају мрвице на столу
Погледају се, размишљају.
Мислим ту су да причају.
О каквим стварима?
Неверујем да бих волео слушати.

Дарко Бурмуџија

За столом од црвеног стоњака, седи

Човек,
Преко пута мог стола од црвеног
Стоњака,
Разговара са женом црвене косе.
Она није седела, писала је.
Ја сам желео устати,
Нисам хтео седети за столом од црвеног
Стоњака,
Слушати походе глупости.
Упропаштавам се ако одем,
Зато зовем жену црвене косе,
Наручујем пиће, настављам пити,
За својим столом од црвеног стоњака.

Дарко Бурмуџија

На прилично незгодном месту
У дубини облака,
Шта радите погнуте главе?
Синоћ,
На истим стопама предходнице
Дрхтали сте у нади,
Да вас неће бити,
Да то нисте ви
У мантилу који изазива судбину,
Али... одлазите под руку
Са немиром својих мисли
Одлазите
А јутро,
Јутро вам је заборавило
Избрисати таму кошмара,
Укус мушкарца
Са горчином у стомаку.
На прилично незгодном месту,
Јутро, само бедно јутро.

Дарко Бурмуџија

Повод је био сасвим једноставан.
Могло би се рећи,
Без повода, разбили су му главу.
Неко је бацио камен,
Он је гледао,
А није требао,
Слушао је,
А није желео,
Можда је само руку дигао
Због светлости у очима
И неко је бацио камен.
Зар је требао да оде?
Ту је био његов дом,
Његов осмех у дане незнања,
Утеха од глупости
Пропасти човечности.
Његово миловање кроз кишне ноћи
У топлини спаваће собе.
И... неко је бацио камен
Својим фрустрацијама,
Неко је бежао у гомилу
И бацио камен
Неко ко је био нико.

Дарко Бурмуџија

Колоне,
Путем од калдрме,
Претварају жеље у боје,
Жуте,
Плаве,
Зелене,
Црвене,
Нестварне,
Боје,
У крвавим сузама наде.
Стиснуте масе
Нерадника,
У бојама,
Наранџастим,
Тако светлим
Без сивила,
Тако вешто обојеним,
Колонама,
Боја,
Жутим,
Плавим,
Црвеним,
У рукама им се одлука зноји,
А колоне ,
Не знају да користе,
Не знају да јесу
Само шарена нијанса
Црне,
Нијанса лажи у крвотоку

Што колоном

Вене, боји у
Розе,
У екране,
Са кога мумла
Маска без лица
У браду,
Бивши председници без трона,
А колона шарена,
Плава,
Жута,
Зелена,
Губи разум
Да буде преварена,
Да остане нерадничка,
Црвена
Од бола
Заборављена,
Растављена,
На уморне кораке,
Црне прсте
Остављене иза свега,
На горак залогај,
Неиспуњена надања,
Тужна,
Недефинисана,
Са понеком свађом на славама,
Бесним погледима
На дете
У безазленим играријама,
Осрамоћена,
Сивилом обмотана

Док опет непостане,
Колона шарена,
Црвена,
Жута,
Плава,
Зелена.

Дарко Бурмуџија

Вечност „нећу”
Неуверљива
За тај дан маја
Неистинита
Да би постојала међу нама.

Дарко Бурмуџија

Под тешким теретом
Увреде,
За бића од страха,
Бежим што даље
У страст
За непознатим именом.
Мирис насеобина
У зноју,
Без жеље
Наду
Пропуштају
Кроз властите поре.
Светлост, умире у самоћи
У јутра
Кад први шетач
Схвати
Да је нема
Да је вештачки осмех
Живота
Израчунао спокој купљене слободе.
Узалуд,
Ко је створен да прашта,
На местима,
Далеко у својим интересима?

Дарко Бурмуџија

Дрхтавим телом
У забаченом углу мисли
Играју небитну улогу
У представи са излизаним репертоаром.
На даскама позорнице
Наду детинства крваре.
Без стида.
Без страха.
Неверујем да су „људи”
Већ само у боли савршени
Непронађени
Необјашњени

Дарко Бурмуџија

Пролазници
У стварности
Вире у властити живот
У сенке
У рекламе
Убачене у главе
У снове
Оплакујући сваку ноћ
Своју машту
Свој немир
Своја јутра
Част човека
На умору
Од сувише покрета
После снова
После маште
После наде
Осуђен
На успех без изгледа
На снове
Гушене у зноју
Јутра
Са мирисом
Беспућа
Магазина

Листама феудалаца
Маскембала
Глупим осмесима
Клауна
Фотографијама
Владаца
Стварности без граница
Без имена
Без пролазника
Без живота
И јутра
Дани
Снови.

Дарко Бурмуџија

Некад сам љубио,
Без страха
Од полупаног стакла под корацима.
Нисам марио за сате долазеће,
Ни кад су војници долазили
Легионари римски ланце качили.
Зашто бих?
Срећу сам градио
Међу људима,
Тамо где не бежи,
Где не може нестати
Ни знамења своја остављати.

Не волим кад пате!

Изградио сам свој дан,
Међу покајницима, војницима
Међу издајницима, бојажљивима,
Ја сам, човек и бог.

Дарко Бурмуџија

Кад бих могао док свиће,
Препознати додире из таме,
У рукама задржати пролазност живота
Испијен кроз пожуду,
Кроз мрачни терет уморних очију.

Кад бих могао док свиће,
Жену целивати сувим уснама
Без додира екстазе синоћне игре...
Али, снагу бесмртности испуштају руке
Чувајући је кратко у делићу сна.

Кад бих могао док свиће,
У цвркуту јутра песму одслушати,
Непреспавана ноћ изгубила би таму
У погледу мом,
А дан би се појавио
Тихо,
Нечујно, у шапату
И тај дан... стварно би био дан.

Дарко Бурмуџија

Мислиш да игра у теби остаје
Ствараоче, са очима пуним земље,
Да ти тело не дрхти
У безбрижној заблуди о бесмртности.
Само тајна, на ветру
Дубоким ехом гласа
Пружа мудрост дана.
Спуштала је сан, тежак
На кровове кућа
Без лица будућности, оковане маглом.
Неразумљива покрету,
Док спуштене главе лутам
У сваком кораку пожуде,
Губи траг, гладна лепоте.

Дарко Бурмуџија